

1

ผมถูกตำรวจจับในร้านอาหารอีโนตอนเที่ยงวันขณะดื่มกาแฟพร้อมกับดักไข่เข้าปาก นั่นเป็นอาหารเช้า ไม่ใช่มื้อเที่ยง ผมหมดแรงและเปียกไปทั้งตัว หลังจากเดินกรำฝนที่ตกกระหน่ำจากทางหลวงสู่ซานเมื่อง

ร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งนี้เป็นร้านเปิดใหม่ โปร่ง สว่าง แต่แคบไปหน่อย ไม่ต่างกับโบกี้รถไฟ โต๊ะยาวซึ่งให้บริการอาหารมื้อเที่ยงอยู่ติดผนังด้านหนึ่ง คราวอยู่ถัดไปด้านหลัง ส่วนผนังฝั่งตรงกันข้ามมีโต๊ะเก้าอี้หลายชุดตั้งเรียงเป็นแถว ประตูหน้าร้านอยู่ตรงกับโต๊ะตัวกลางพอดี

ระหว่างที่นั่งกินอาหารผมก็อ่านหนังสือพิมพ์ที่มีคนทิ้งไว้บนโต๊ะติดกับหน้าต่าง ดูข่าวการหาเสียงของประธานาธิบดีคนที่ผมไม่ได้เลือกเมื่อคราวที่แล้ว และคราวนี้ก็จะไม่เลือกอีกนั่นแหละ ข้างนอกฝนหยุดแล้วแต่เม็ดฝนยังเกาะบนกระจกหน้าต่าง ผมเห็นกลุ่มรถสายตรวจเปิดไฟสัญญาณสีน้ำเงินและแดงวบบนหลังคาพุ่งมาด้วยความเร็วเต็มที่เข้ามายังลานจอดก่อนเบรก เลี้ยวยางรถบดก่อนกรวดดังสนั่น

ประตูรถเปิดผลัะ ตำรวจที่นั่งมาในรถคันละสองคนกระโดดลงมาพร้อมปืนลูกม่และปืนลูกซองอย่างละสองกระบอก สองคนวิ่งไปทางประตูหลัง

ขณะนั้นในร้านมีเพียงพ่อครัวคนหนึ่งอยู่หลังร้าน พนักงานเสิร์ฟสองคน ชายสูงอายุสองคน และตัวผมที่เพิ่งมาเหยียบเมืองนี้ได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เป้าหมายของตำรวจต้องเป็นผมแน่ ๆ เพราะดูท่าทางทั้งห้าคนน่าจะเป็นคนเมืองนี้ หากคนใดคนหนึ่งในห้าทำผิดกฎหมาย ตำรวจท้องถิ่นก็คงจะต้องเข้ามาแบบอึดอัดใจก่อนจะพิมพ์ำขอโทษแล้วเอ่ยขอร้องให้ไปโรงพัก พวกเขาจึงไม่ใช่เป้าหมายของ

การจู่โจมด้วยอาวุธหนักในลักษณะนี้ ผมตกไข่เข้าปาก สอดธนบัตรห้าดอลลาร์ไว้ใต้จาน พบหนังสือพิมพ์ที่หนึ่งอ่านอยู่เมื่อครูยัดลงกระเป่าเสื้อคลุม ยกแก้วขึ้นดื่มจนหมดแล้ววางมือสองข้างลงบนโต๊ะ

ที่ประตูทางเข้าร้านตำรวจคนหนึ่งย่อตัวคุกเข่า เล็งปากกระบอกปืนลูกโม้ในมือสองข้างตรงมาที่หัวผม อีกคนถือปืนลูกซองอย่างสามซุ่มเข้าหา สองคนนี้ยังหนุ่ม รูปร่างผอม แข็งแรง แต่งตัวเรียบร้อย การเคลื่อนไหวของพวกเขาเป็นไปตามแบบแผน ไม่ว่าเป้าหมายจะอยู่ตรงจุดใดของร้านก็ล้วนอยู่ในระยะหวังผลของลูกโม้กระบอกนั้น แต่หากเกิดการยิงต่อสู้แล้วทำให้ตำแหน่งของปืนสองกระบอกนี้เปลี่ยนขึ้นมา โอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดย่อมเป็นไปได้ เนื่องจากการยิงระยะประชิดในที่แคบ กระสุนจากลูกโม้อาจพลาดเป้า และถ้ายิงปืนลูกซองจากประตูซึ่งอยู่ไกลออกไปก็มีสิทธิพลาดไปโดนตำรวจคนที่อยู่ใกล้ตัวผม หรืออาจโดนชายสูงอายุคนที่นั่งตรงโต๊ะใกล้ ๆ กับผม

แต่ถึงขณะนี้ตำรวจหนุ่มทั้งสองยังไม่พลาดเลย ไม่มีข้อสงสัยในเรื่องนั้น พวกเขาเป็นฝ่ายได้เปรียบ เรื่องนี้ยังไม่ต้องสงสัยเข้าไปใหญ่ พื้นที่แคบ ๆ ภายในโต๊ะของใครของมันก็กลายเป็นกับดักล้อมผมเอาไว้ มือสองข้างของผมยังคงวางอยู่บนโต๊ะ

“อย่าขยับ! นี่ตำรวจ!”

คนถือปืนลูกซองตะโกนสุดเสียง พยายามขู่ให้ผมยอมสยบและระบิตความเครียดของตัวเองไปพร้อมกัน

ผมยกแขนมือขึ้นสูง ตำรวจที่ประตูเริ่มเคลื่อนเข้ามาทางนี้เรื่อย ๆ แล้วขณะเดียวกันปืนลูกซองขยับใกล้ถึงตัวผมเต็มที ใกล้เกินไป นี่เป็นความผิดพลาดครั้งแรกของพวกเขา หากจำเป็นผมก็สามารถพุ่งเข้าหา ดันปากกระบอกให้ระเบิดกระสุนใส่เพดานพร้อมกับฟันคอกเข้าหน้าตำรวจ ถึงตอนนั้นผมน่าจะแย่งปืนได้สำเร็จ ตำรวจคนที่ถือลูกโม้คงไม่กล้ายิงเพราะมุมแคบเกินไป อาจพลาดไปโดนคู้หู แล้วลงเอยตรงที่พวกเขาต้องเป็นฝ่ายเสียท่าแทน แต่ผมยังคงนั่งยกแขนยอมจำนนอยู่ที่เดิม ระหว่างนี้ตำรวจซึ่งถือปืนลูกซองกำลังตั้งหน้าตั้งตาทะโกนและขยับตัวไปมา

“หมอบลงที่พื้น!”

ผมค่อย ๆ ขยับออกจากโต๊ะแล้วยื่นมือไปให้ตำรวจคนที่ถือลูกโม
ผมจะไม่หมอบลงที่พื้นอย่างแน่นอน จะไม่ทำตามคำสั่งตำรวจบ้านนอกพวกนี้
ต่อให้ยกกำลังมาทั้งโรงพัก ลากปืนใหญ่เฮาวิตเซอร์มาด้วย ผมก็จะไม่ทำ
เด็ดขาด

คนที่ถือลูกโมเป็นจำตำรวจท่าทางสุ่ม เขายัดปืนกลับเข้าซอง ก่อน
กระชากกุญแจมือจากเข็มขัดลับใส่ข้อมือผม ตำรวจอีกชุดโผล่เข้ามาทางประตู
ครัวแล้วเข้าประจำจุดข้างหลังผม จำคนนั้นเริ่มต้นท้าวตัวผมแล้วส่ายหัวเป็นเชิง
บอกพรรคพวกว่าไม่มีอาวุธ ตำรวจชุดหลังขยับขึ้นมาชนบ่าข้างลำตัวผมไว้
จำคนนั้นก้าวไปยืนตรงหน้าผม ขณะที่คนถือปืนลูกซองเฝ้าจับตาดูตลอดเวลา

คนที่ค้นตัวผมเป็นคนขาว ผมมแต่ลำสันแข็งแรง อายุไล่เลี่ยกับผม
ป้ายชื่อเหนือกระเป๋าสีเขียวว่าเบเกอร์ เขาจ้องผมไม่ว่างตา

“คุณถูกจับข้อหาฆาตกรรม” เบเกอร์แจ้ง “คุณมีสิทธิที่จะไม่พูด สิ่งที่คุณพูดอาจใช้เป็นหลักฐานปรักปรำคุณได้ คุณมีสิทธิแต่งตั้งทนายว่าความแทนหากไม่สามารถหาทนายได้ รัฐออร์เจียจะแต่งตั้งทนายให้คนหนึ่งโดยไม่มีค่าใช้จ่าย เข้าใจไหม”

เป็นคำประกาศแจ้งสิทธิที่ยกมาจากตำราทุกคำ เขาพูดอย่างชัดเจน
ชัดคำทั้งที่ไม่ได้อ่านจากคู่มือ เขาเข้าใจความหมายและความสำคัญของมัน
ทั้งสำหรับผมและตัวเขาเอง

ผมไม่ตอบ

“เข้าใจสิทธิของคุณหรือยัง” เขาถามย้ำ

ผมยังคงเงียบ ประสพการณ์สอนผมว่านิ่งไว้เน่แหละดีที่สุด ดีไม่ดีเกิด
พูดอะไรแล้วฟังไม่เข้าใจ เข้าใจผิด หรือแปลความหมายผิด มันอาจพาให้คุณ
กลายเป็นผู้กระทำผิด และนำไปสู่การถูกลงโทษหรือถูกฆ่าได้ง่าย ๆ การเงียบ
ทำให้ตำรวจหงุดหงิด คนพวกนี้จำต้องแจ้งสิทธิให้คุณทราบ แต่ไม่ชอบให้คุณ
ใช้สิทธินั้น เวลานั้นผมถูกตั้งข้อหาฆาตกรรม มาถึงขั้นนี้แล้วผมควรหุบปากให้
สนิทดีกว่า

“เข้าใจหรือยัง” ตำรวจที่ชื่อเบเกอร์ถามอีก “พูดภาษาอังกฤษได้ไหม”

ผมยังคงเฝ้าเบเกอร์ยังคงใจเย็นแบบคนที่ข้ามผ่านนาที่วิกฤตไปได้แล้ว เหลือแค่พาผมขึ้นรถไปโรงพัก แล้วโยนเรื่องทั้งหมดไปให้คนอื่นรับผิดชอบแทน “บันทึกไว้ว่าเขาไม่ยอมพูด ไปกันเถอะ” ตอนนั้นเบเกอร์เริ่มแสดงท่าที่ไม่สยบอารมณ์

ผมเดินไปทางประตูหน้าร้าน กลุ่มตำรวจแปรแถวเป็นแถวตอนเรียงหนึ่ง เบเกอร์เป็นคนแรก ตำรวจติดป้ายชื่อสตีเวนสันประกบติดผมอยู่ทางด้านหลัง เขาเป็นชายหนุ่มผิวขาวหุ่นดี สูงปานกลาง ถือปืนลูกซองกระบอกลใหญ่ ดำมะเมื่อมที่ดูคล้ายท่อน้ำทิ้ง และมันก็เล็งตรงหลังผมตลอดเวลา ถัดไปข้างหลังเป็นกำลังเสริม

มวลอากาศอบอ้าวเข้าปะทะทันทีที่ก้าวออกจากประตูร้านไปยังลานจอดรถ ฝนคงตกทั้งคืนจนถึงเช้า ขณะนี้แดดจัด บริเวณลานร้อนระอุ ปกติที่แบบนี้จะต้องมีฝนคละคลุ้ง แต่นี่คงเป็นเพราะอากาศร้อนคลุกเคล้าเข้ากับกลิ่นไอความชุ่มชื้นในชั้นดินภายใต้แสงอาทิตย์ยามเที่ยง ผมยืนหันหน้าสู่แดด เจิดจ้าพร้อมกับสูดหายใจลึก

ระหว่างเดินช่วงสั้น ๆ ไปยังรถสายตรวจ พวกตำรวจก็จัดรูปขบวนใหม่ เปลี่ยนเป็นขนาบสองข้างลำตัวผม สตีเวนสันกระชับปืนลูกซองแน่นขึ้น จนกระทั่งถึงรถคันแรกเขาจึงถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เปิดทางให้เบเกอร์เปิดประตูรถแล้ว กดหัวผมลง ในเวลาเดียวกันนั้นตำรวจคนซ้ายก็ใช้สะโพกของเขาดันสะโพกผมให้เข้าไปในรถ สำหรับเมืองที่อยู่ไกลปืนเที่ยงแบบนี้ปฏิบัติการของพวกเขาถือว่าสอບผ่าน เชื่อว่าน่าจะเป็นผลจากการฝึกฝนอย่างหนักมากกว่าประสบการณ์

ผมได้นั่งเบาะหลังคนเดียว มีกระจกหนากั้นกลางระหว่างเบาะหน้ากับเบาะหลัง เบเกอร์ทำหน้าที่พลขับ สตีเวนสันนั่งคู่กันด้านหน้า เขาคอยเฝ้าตัวผมมองผมไม่ให้คลาดสายตา ไม่มีการพูดคุยกัน รถกำลังเสริมตามมาติด ๆ ทางด้านหลัง ทุกคันเป็นรถใหม่ เครื่องยนต์เงียบ แล่นไม่กระตุก ในตัวรถสะอาดและเย็นสบาย ไม่เห็นร่องรอยหรือหลงเหลือกลิ่นอายที่บ่งบอกว่าคนลั่นหว่งน่าเวทนาเคยนั่งตรงที่ของผมในขณะนี้

ผมมองผ่านหน้าต่างรถออกไปชมทิวทัศน์ของรัฐจอร์เจีย ดินแดนอุดมสมบูรณ์ ดินสีแดงขึ้น ผมเห็นทุ่งพุ่มไม้เตี้ย ๆ เป็นแถวตรงทอดยาวสุด

ลูกหูลูกตา น่าจะเป็นต้นถั่วลิสง พืชผลเพื่อปากท้อง...แต่คงมีคุณค่าสำหรับผู้เพาะปลูกหรือคนเป็นเจ้าของ ที่ดินตรงนี้จะยังเป็นของคนที่ต้องถิ่นหรือเป็นของบริษัทฯใหญ่กันแน่ ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน

ระยะทางเข้าเมืองกินเวลาสั้น ๆ หลังจากรถหยุดไปตามพื้นผิวถนนที่เปียกแฉะและลื่นได้เกือบหนึ่งกิโลเมตร ผมก็มองเห็นตึกใหม่ดูภูมิฐานสองหลังท่ามกลางภูมิทัศน์อันสวยงาม ตั้งอยู่โดดเด่นเคียงกันในย่านชานเมืองด้านทิศเหนือ หลังหนึ่งเป็นสถานีตำรวจ อีกหลังเป็นสถานีดับเพลิง ด้านหน้าเป็นสนามหญ้ากว้างขวางกับรูปปั้นประดับอยู่ นับเป็นสถาปัตยกรรมที่ดึงดูดใจและคงจะดูงบประมาณไปพอสมควร ถนนลาดยางมะตอยเรียบเสมอกัน ทางเดินสองข้างถนนด้วยอิฐปูบล็อกแดง

ห่างไปทางใต้สองร้อยกว่าเมตรเห็นยอดโบสถ์สีขาวโพล่งขึ้นมาเหนือกลุ่มอาคารขนาดเล็ก ผมมองเห็นเสาธง กันสาด และสนามหญ้าเขียวขจี ฝนที่ตกหนักก่อนหน้านี้เรียกความสดชื่นมีชีวิตชีวากลับคืนมาให้กับทุกสิ่ง แม้ขณะนี้อากาศจะกำลังร้อนอบอ้าวสุด ๆ ก็ตาม บริเวณนี้เป็นชุมชนมั่งคั่งร่ำรวย ถ้าให้เดาผมคงจะเกิดขึ้นจากรายได้ที่มาจากการทำไร่อ้อยและเลี้ยงสัตว์ ไปจนถึงการเรียกเก็บภาษีในอัตราสูงจากบรรดาผู้คนที่พากันแห่ไปทำงานในเมืองใหญ่อย่างแอตแลนตา

สติเวณสันยังคงจับตามองผม ขณะที่รถสายตรวจคลานช้า ๆ ไปตามทางกว้างรูปครึ่งวงกลมหน้าสถานีตำรวจ ผมอ่านป้ายหน้าตึกอิฐหลังเตี้ย ซึ่งระบุสถานที่ว่าเป็นสถานีตำรวจมาร์เกรฟ พลันเกิดความคิดขึ้นมาว่าผมควรจะเริ่มวิตกได้หรือยัง ผมถูกจับกุมในเมืองที่ไม่เคยเหยียบมาก่อน และถ้าฟังไม่ผิดมันคือข้อหาฆาตกรรมเสียด้วย แต่มีสองอย่างที่ผมรู้ดี อย่างแรก พวกเขาไม่มีทางพิสูจน์สิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นจริง ๆ ได้แน่ อย่างที่สอง ผมไม่เคยฆ่าใคร

ไม่เคยฆ่าใครในเมืองนี้ และนานมาแล้วที่ไม่ได้ฆ่าใคร

2

รถสายตรวจจอดหน้าตึกยาวเตี้ย เบเกอร์ลงจากรถและแหงนหน้ามองขึ้นลง โดยมีกำลังเสริมอยู่ข้าง ๆ ส่วนสตีเวนสันเดินอ้อมหลังรถไปประจำจุดฝั่งตรงข้าม เบเกอร์ ปากกระบอกปืนลูกซองของเขาเล็งมาที่ผม คนกลุ่มนี้ทำงานเป็นทีมได้ไม่เลว จากนั้นเบเกอร์ก็เปิดประตูให้ผมลง

“ไปกันเถอะ” เขาบอกด้วยเสียงแผ่วเบาราวกับกระซิบ

เบเกอร์หมุนตัวเพื่อตรวจสอบพื้นที่โดยรอบ ภูมิแจ้งมือทำให้ผมเอี้ยวตัว ออกจากรถได้ไม่ถนัด ผมก้าวขาลงจากรถ กำลังเสริมขยับเข้าคอด้านหลัง อุณหภูมิร้อนระอุขึ้นไปอีก ข้างหน้าเป็นประตูทางเข้าออกโรงพัก ที่คานประตู หินอ่อนสลักข้อความว่า *สถานีตำรวจมาร์เกรฟ* ต่ำลงมาเป็นประตูกระจกหลายบาน เบเกอร์ดึงบานหนึ่งเปิดออก กำลังเสริมดันตัวผมผ่านเข้าไปแล้ว ปิดประตูตามหลัง

ข้างในสถานีตำรวจอากาศเย็นฉ่ำ พื้นปูพรม ทุกอย่างเป็นสีขาวและสีเงิน หลอดไฟนีออนเปล่งแสงสว่างไสว ดู ๆ ไปแล้วคล้ายกับธนาคารหรือสำนักงาน ประกันภัยมากกว่า ถ้าดูจากการจัดตกแต่งสถานที่แห่งนี้ ลิบเวอร์ที่ยืนประจำตำแหน่งหลังโต๊ะประชาสัมพันธ์น่าจะพูดประมาณว่า “ต้องการให้ช่วยอะไรไหมครับ” แต่เขากลับมองมาที่ผมเฉย ๆ โดยไม่พูดอะไรสักคำ

ด้านหลังเป็นห้องโล่งกว้าง สาวผมดำในเครื่องแบบตำรวจกำลัง่วนอยู่กับงานเอกสารตรงหน้าคอมพิวเตอร์บนโต๊ะตัวกว้าง เธอหันมามองผมที่โดนตำรวจขนบซ้ายขวาฝั่งละคน แถมตกเป็นเป้าปืนลูกซองในมือสตีเวนสัน

เบเกอร์ ลิบเวอร์ และตำรวจหญิงคนนั้นจึงตรงมาที่ผมเป็นจุดเดียว เรื่องอะไร ผมจะยอมหลบสายตาคอนพวกนี้

จากนั้นผมก็ถูกคุมตัวให้เดินไปทางซ้าย และไปหยุดหน้าประตูบานหนึ่ง เมื่อเบเกอร์เปิดประตูออกผมก็โดนดันหลังเข้าไปในห้องสอบปากคำ ที่มุมผนัง ด้านบนติดกล้องวงจรปิดไว้ตัวหนึ่ง ห้องนี้ไม่มีหน้าต่างเลยสักบาน พื้นปูพรม มีโต๊ะตัวเดียวกับเก้าอี้อีกสามตัว ผมต้องต่อสู้กับอากาศเย็นเยือกในห้องนี้ ขณะที่ตัวผมยังขึ้น ๆ อยู่เพราะโดนฝนเล่นงาน

เบเกอร์ค้นกระเป๋าเสื้อและกางเกงของผม เขาล้วงทุกอย่างที่เจอออกมา กองไว้บนโต๊ะ มีเงินสดม้วนรวมกันอยู่ เศษเหรียญอีกนิดหน่อย ใบเสร็จรับเงิน ตั๋วรถโดยสาร ส่วนหนึ่งสื่อพิมพ์เขายัดคืนลงกระเป๋าหลังจากคลี่อ่านลวก ๆ จากนั้นเขาก็เบนสายตาหลบมองนาฬิกาข้อมือของผม แต่ก็ปล่อยมันไว้อย่างนั้น เขากวาดของบนโต๊ะลงถุงซิปล็อกใบใหญ่ติดแถบสีขาว สติเวนสันเขียนตัวเลข บางอย่างลงไปด้วย

เบเกอร์บอกให้ผมนั่งลง แล้วพวกเขาก็ออกจากห้องโดยสติเวนสันหัวถุง ใส่สมบัติส่วนตัวของผมไปด้วย ตอนที่พวกเขากลับประตูตามหลัง ผมได้ยินเสียงล็อกห้องด้วยกลอนเหล็กอัตโนมัติ ฟังดูเหมือนเสียงนั้นจะมีจุดประสงค์เพื่อ ชังผมเอาไว้ในห้อง

ผมเดาเอาว่าพวกเขาคงตั้งใจจะขังเดี่ยวผมสักพัก เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นบ่อย จนเป็นสูตรสำเร็จ ภาวะถูกขังเดี่ยวเป็นตัวกระตุ้นให้คนเราอยากพูด และมันก็อาจนำไปสู่การรับสารภาพในที่สุด การเข้าจับกุมแบบสายฟ้าแลบตามด้วยการ ขังเดี่ยวร่วมชั่วโมงเป็นวิธีการที่ใช้ได้ผลมานักต่อนัก

แต่ผมเดาผิด ไม่ใช่หนึ่งชั่วโมงดังคาด นี่อาจเป็นความผิดพลาดครั้งที่สองของพวกเขา เบเกอร์กลับเข้าประตูมาพร้อมกาแฟในถ้วยพลาสติก แล้วเรียกสาวในเครื่องแบบที่ผมเห็นในห้องโถงเข้ามา ผมได้ยินเสียงล็อกประตู หนัก ๆ ดังขึ้นตามหลัง ตำรวจหญิงเดินถือกล่องโลหะเข้ามาแล้วเอามันวางไว้ บนโต๊ะ จากนั้นจึงปลดล็อกเปิดฝา หยิบแผ่นป้ายยาวสีดำติดตัวเลขพลาสติก

สืขาวออกมา ยื่นให้ผมถือไว้ทั้งที่มีอย่งถูกใส่กุญแจมือทั้งสองข้าง ทำท่าบอกให้ผมยกขึ้นมาให้อยู่ใต้คางในตำแหน่งที่ถูกต้อง สีน้หน้าท่าทางของเธอบ่งบอกความเห็นอกเห็นใจและเสียใจคล้ายกับเวลาที่พวกผู้ช่วยหมอพื้นแสดงออกกับคนไข้ จากนั้นเธอก็ล้วงกล่องถ่ายรูปหน้าตาน่าเกลียดออกมา ก่อนจะเดินไปนั่งหลังโต๊ะฝั่งตรงข้ามผม เท้าตอกสองข้างลงบนโต๊ะ จับกล่องให้มั่นคงแล้วโน้มตัวมาข้างหน้าจนหน้าอกเบียดกับขอบโต๊ะ

ตำรวจหญิงคนนี้จัดว่าสวย ผมดำ ตาคม ผมจ้องเธอแล้วยิ้มให้ เสียงซัดเตอร์ดังขึ้นพร้อมกับแสงแฟลช ถึงตอนนี้ผมรู้แล้วว่าเธอจะบอกให้ทำอะไรเลยซึ่งทำลายก่อนโดยหันด้านข้างลำตัวให้กล่องอย่างรู้งาน ขณะถือป้ายหมายเลขแบบไหล่ หันตัวเลขไปทางกล่อง ตามองไปที่ฝาห้อง เมื่อซัดเตอร์และแฟลชทำงานผมจึงหันกลับมา นั่งหน้าตรงตามเดิม เธอเข้ามารับป้ายคืนพร้อมรอยยิ้มที่อ่านได้ว่าฉันรู้ มันไม่สนุกนักหรอก แต่เราจำเป็นต้องทำตามระเบียบ เหมือนผู้ช่วยหมอพื้นไม่มีผิด

ต่อจากนั้นเธอเอาอุปกรณ์พิมพ์ลายนิ้วมือและแผ่นพิมพ์ออกมา ช่องพิมพ์หัวแม่มือเล็กเกินไป ด้านหลังเป็นช่องสี่เหลี่ยมสองช่องสำหรับพิมพ์ฝ่ามือสองข้าง เบเกอร์ไม่ยอมถอดกุญแจมือให้ผมทำให้พิมพ์ได้ลำบาก ตำรวจหญิงจับมือผมกดหมึกลงไปประทับลงที่ละช่อง มือเธออุ่นและเย็น ไม่มีแหวนหมั้นที่นิ้วพอเสร็จสรรพเธอก็ส่งกระดาษเป็นฟอนให้เซ็ดหมึกออกจากนิ้วและฝ่ามือ รอยเปื้อนถูกขจัดออกอย่างง่ายดาย

เธอดึงฟิล์มออกจากกล่องและเก็บกล่องใส่กล่อง ระหว่างนี้ไม่มีใครพูดอะไรเลย เบเกอร์เคาะประตู มีเสียงปลดล็อก ตำรวจหญิงหอบอุปกรณ์ทั้งหมดออกจากห้อง เบเกอร์เข้ามาแล้วปิดประตู ผมได้ยินเสียงล็อกอีกครั้ง แล้วเขาก็ยืนฟังบานประตูมองผม

“หัวหน้าผมกำลังมา” เขาบอก “คุณต้องชี้แจงกับเขา มีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นที่นี่ เราต้องการความกระจ่าง”

ผมไม่ได้เอ่ยโต้ตอบ ถึงง้างปากให้ผมพูดก็ได้ช่วยให้อะไรกระจ่างขึ้น แต่ชายคนนี้ก็กำลังพยายามปั้นทำเป็นผู้ดี ผมจึงคิดว่าจะลองทดสอบเขาดูหน่อย ด้วยการยื่นแขนซึ่งล่ามกุญแจมือไปทางเขาโดยไม่ได้เปิดปากพูดสักคำ เบเกอร์

นั่งอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะล้วงกุญแจออกมาไขให้ เขาห้อยกุญแจมือไว้ที่เข็มขัด ด้านหลังตามเดิมแล้วหันกลับมามองผม

ผมจึงกลับไปพลางทิ้งแขนลงข้างตัว ไม่ขอบคุณ ไม่ลบบรอยแดง ๆ ที่ข้อมือ ผมไม่ต้องการญาติดีกับชายคนนี้เลยตัดสินใจพูดแล้วว่า

“ตกลง ไปพบหัวหน้าที่คุณกันเลย”

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมพูดหลังจากสั่งอาหารเข้า ตอนนั้นเบเกอร์เป็นฝ่ายเอ่ยขอบคุณผม เขาเคาะประตูสองครั้ง มีคนปลดล็อกจากข้างนอก เขาเปิดประตูออก ก่อนจะพยักหน้าให้ผมผ่านออกไป

สตีเวนสันคอยอยู่ข้างนอก ยืนหันหลังให้ห้องโถง ในมือเขาไม่มีปืนลูกซอง กำลังเสริมก็หายหน้าไปหมดแล้ว บรรยากาศสงบลง เบเกอร์และสตีเวนสันเข้าประจบผมข้างละคน คนแรกจับข้อศอกผมเบา ๆ ขณะพาเดินไปทางด้านข้างห้องโถงจนถึงประตูด้านหลัง สตีเวนสันผลักบานประตูเปิด แล้วเราก็ตะลึงเข้าไปยังห้องทำงานขนาดใหญ่ซึ่งตกแต่งด้วยไม้โรสวูด มันเป็นไม้เนื้อแข็งและมีกลิ่นหอม ไม่แปลกที่ห้องนี้มีชื่อว่าห้องโรสวูด

ชายรูปร่างอ้วนคนหนึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ เป็นโต๊ะไม้โรสวูดเช่นกัน ข้างหลังเขามีธงประดับอยู่สองผืน ด้านซ้ายเป็นธงชาติอเมริกา ซิลิบทอง ส่วนอีกผืนซึ่งอยู่ทางด้านขวาน่าจะเป็นธงประจำรัฐจอร์เจีย บนผนังห้องตรงกลางระหว่างธงสองผืนเป็นนาฬิกาแขวนเก่าแก่ทรงกลมขอบไม้มะฮอกกานี ดูจากความมันเงาแล้วเหมือนมันจะผ่านกระบวนการขัดมานับครั้งไม่ถ้วน มันคงเป็นนาฬิกาเก่าที่เคยแขวนอยู่ที่สถานีตำรวจซึ่งโดนริบแล้วสร้างใหม่ สถานีนี้คงจะนำมาติดตั้งไว้ที่นี่เพื่อรักษาบรรยากาศขมขื่นแบบเดิม ๆ นั่นเอง ขณะนั้นมันบอกเวลาใกล้เที่ยงครึ่ง

ชายอ้วนคนนั้นเงยหน้าขึ้นมาขณะที่ผมถูกดันหลังเข้าไปหา สายตาคู่นั้นดูเฉยเมยคล้ายกับกำลังพยายามมองหาผม เขาเพ่งมองแล้วยิ้มเหี้ยม ๆ ก่อนจะพูดเสียงปนหอบอย่างกับว่าปอดเขาพังไปแล้ว

“หย่อนก้นบนเก้าอี้นั่น แล้วหุบปากเหม็น ๆ เอาไว้ซะ” เขาสั่ง

ตั้งแต่ถูกรวบตัวมาที่นั่นผมยังไม่เห็นใครที่ดูประหลาดและเง่าเหมือนชายคนนี้เลย เบเกอร์และทีมจับกุมทุกคนทำงานเป็นทีมแบบมืออาชีพ ตำรวจหญิง

ที่พิมพ์ลายนิ้วมือก็วางตัวสุภาพไว้ที่ดี แต่หัวหน้าตำรวจร่างอ้วนจุกกลับดูขาด
คุณสมบัติมันเสียทุกเรื่อง ผมบางและสกปรก เหงื่อแตกพลั๊กทั้งที่นั่งในห้อง
ปรับอากาศเย็นฉ่ำ ผิวหนังปรากฏรอยต่างดวงสีแดงปนเทา เป็นสัญญาณบ่งบอก
สุขภาพที่ย่ำแย่และน้ำหนักตัวที่เกินพอดี ความดันโลหิตพุ่งสูงถึงขีดอันตราย
หลอดเลือดแดงแข็งเป็นหิน ดูเหมือนมันไม่น่าจะยังทำงานได้ถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์

“ฉันชื่อมอร์ริสัน” เขาแนะนำตัวเองราวกับผมสนใจใคร่รู้ทุกหน “เป็น
หัวหน้าตำรวจเมืองมาร์เกรฟ ส่วนแกเป็นไอ้อาชญากรซั้ครอกที่เข้ามาสร้างความ
เสียหายให้กับทรัพย์สินของคุณโคลเนอร์ถึงเมืองของเขา และแกก็กำลังจะ
สาธยายอย่างหมดเปลือกกับหัวหน้าฝ่ายสืบสวนของฉัน”

พูดมาถึงตรงนี้มีมอร์ริสันก็เงยหน้ามองมาทางผม ราวกับพยายามมองหา
ตัวผมหรือไม่ก็รอคำตอบนี้แหละ แต่พอผิดหวังขึ้นมาเลยทิ่มนิ้วอู๋มอวนใส่ผม

“จากนั้นแกก็จะเข้าขังเต นิ่งเก้าอี้ไฟฟ้า เสร็จแล้วฉันจะโยนศพแก
ลงหลุมศพอนาถาเสียเลย”

มอร์ริสันยกกันจากเก้าอี้แล้วพนาคำพูดโดยไม่หันมามองผมอีก “ถ้าฉัน
ไม่ได้งานยุ่งขนาดนี้ ฉันคงจัดการกับแกด้วยตัวเองไปแล้ว”

ผมยืนอยู่ที่เดิม ขณะที่เขาเดินสายเหมือนเป็ดออกจากโถ๊ะและมาหยุด
อยู่ใกล้ ๆ จมูกใหญ่โตของเขาอยู่ในระดับเดียวกับกระดุมเม็ดกลางของเสื้อคลุม
ผมพอดิบพอดี

มอร์ริสันเงยหน้าขึ้นมองผมด้วยสายตางง ๆ “ฉันเคยเห็นแกมาก่อน
ที่ไหนนะ”

เขาขำเลี้งไปที่เบเกอร์และสตีเวนสัน ราวกับคาดหวังว่าลูกน้องทั้งสอง
จะให้ความสำคัญกับสิ่งที่เขาพูดเต็มที่

“ฉันเคยเห็นหมอนี่แน่ ๆ” เขาย้ำอีกครั้ง

มอร์ริสัน ปิดประตูห้องทำงาน ทิ้งให้ผมอยู่กับตำรวจสองคนนั้นจนกระทั่ง
หัวหน้าฝ่ายสืบสวนเข้ามา เขาเป็นชายผิวดำรูปร่างสูง ยังไม่แก่แต่ผมเป็น
สีเทาและหัวล้านไปเรียบร้อยแล้ว ดูท่าทางเป็นผู้ดี บุคลิกกระฉับกระเฉงมั่นใจ

แต่งตัวดี ใส่สูทผ้าสักหลาดเซย ๆ เลื่อกักหนังตัวตุ่น รองเท้าขัดเป็นมัน บุคลิก
สมกับเป็นหัวหน้า เขาส่งสัญญาณให้เบเกอร์กับสตีเวนสันออกไปรอข้างนอก
พอทั้งคู่ปิดประตูตามหลังหัวหน้าฝ่ายสืบสวนก็หย่อนก้นลงบนโต๊ะ พลงผายมือ
ให้ผมนั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

เขาเปิดลิ้นชัก หยิบเครื่องบันทึกเสียงที่สายไฟพันกันยุ่งซึ้นมา เสียบปลั๊ก
และไมโครโฟน ใส่เทปเข้าไป กดปุ่มบันทึก ใช้เล็บมือเคาะหัวไมโครโฟน
จากนั้นจึงหยุดเทปแล้วรอกลับก่อนจะเปิดฟัง เมื่อได้ยินเสียงเคาะไมโครโฟน
เขาจึงรอกลับอีกหนและกดปุ่มบันทึก

เสียงในห้องเงียบไปชั่วครู่ มีเพียงเสียงครางเบา ๆ ของเครื่องปรับอากาศ
หลอดไฟ คอมพิวเตอร์ และเครื่องบันทึกเทปที่เนื้อเทปกำลังหมุนช้า ๆ ได้ยิน
เสียงเข็มนาฬิกาเดินอย่างอดทนราวกับว่ามันพร้อมจะเดินในจังหวะนี้ไปตลอดกาล
ชายผิวดำนั่งลงไปบนเก้าอี้และจ้องเขม็งมาที่ผม

“เรามีเรื่องต้องคุยกันใช่หรือเปล่า” เขาเอ่ย

เสียงชายคนนั้นทุ้มลึก ไม่ใช่สำเนียงคนใต้ ท่าทางและน้ำเสียงเหมือน
นายธนาคารในบอสตัน เว้นเสียแต่ว่าเขาเป็นคนดำ

“ผม ผู้กองฟินเลย์” เขาแนะนำตัว “เป็นหัวหน้างานสืบสวนที่นี่ เข้าใจ
ว่าคุณรับรู้สิทธิของตัวเองแล้ว แต่คุณไม่ได้ทำการยืนยันว่าเข้าใจสิทธิทั้งหมด
เอาเป็นว่าก่อนที่จะเราจะเดินหน้าต่อ เราย้อนกลับไปสู่ประเด็นนั้นกันอีกครั้งดีกว่า”

เขาชักจะไม่เหมือนนายธนาคารแล้ว แต่คล้ายคลึงคล้าคลากับนักศึกษ
ฮาร์วาร์ดมากกว่า

“ผมเข้าใจสิทธิของตัวเองดี” ผมบอก

เขาพยักหน้า “ถ้างั้นก็ดีแล้ว ทนายของคุณอยู่ไหน”

“ผมไม่ต้องการทนาย”

“คุณถูกตั้งข้อหาฆาตกรรม จำต้องมีทนาย เราจะเป็นฝ่ายจัดหาให้เอง
โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ต้องการให้เราทำให้ไหมล่ะ ไม่คิดเงิน”

“ไม่ ผมไม่ต้องการทนาย” ผมยืนยัน

ฟินเลย์จึงผมหนึ่งเป็นเวลานานทีเดียว “ก็ได้ แต่คุณจะต้องเซ็นสละสิทธิการมีทนาย คุณได้รับคำแนะนำแล้วว่าสามารถมีทนายได้ และเราก็นัดทำให้โดยคุณไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย แต่คุณไม่ต้องการ”

“ไม่มีปัญหา”

เขาหยิบเอกสารจากอีกลิ้นชักหนึ่ง กรอวันที่และเวลาลงไป จากนั้นก็ดันข้ามโต๊ะพร้อมปากกามาให้ ผมเซ็นชื่อแล้วส่งคืน เขาตรวจดูก่อนเก็บเข้าแฟ้มลิศริม

“ผมอ่านลายเซ็นนั้นไม่ออก” ฟินเลย์บอก “ในการบันทึกเหตุผลครั้งนี้เราจะเริ่มด้วยชื่อ ที่อยู่ และวันเดือนปีเกิดของคุณก่อน”

ความเงียบเข้าครอบงำอีกครั้ง ผมมองไปที่เขา ชายคนนี้มีคามมุ่งมั่นเต็มเปี่ยม อายุราวสี่สิบห้าปี หากคุณเป็นคนดำที่มีอายุแค่นี้ คุณย่อมไม่มีทางได้เป็นหัวหน้าก๊อปปี้ในจอร์เจียถ้าไม่แน่จริง ชายคนนั้นไม่ใช่คนที่เราจะล้อเล่นด้วยได้ ผมถอนหายใจก่อนตอบ

“ผมชื่อแจ็ค ริชเชอร์ ไม่มีชื่อกลาง ไม่มีที่อยู่”

เขาจดข้อมูลนั้น ทั้งที่ไม่มีอะไรจะให้เขียนมากนัก แล้วผมก็บอกวันเดือนปีเกิดของตัวเองไป

“คุณริชเชอร์ อย่างที่ผมบอกแล้วนั้นแหละว่าเรามีเรื่องต้องคุยกัน ผมได้ดูของส่วนตัวของคุณแล้ว คุณไม่พกบัตรประจำตัว ใบขับขี่ บัตรเครดิต ไม่มีอะไรเลย แล้วคุณก็บอกว่าไม่มีที่อยู่ ผมเลยต้องถามตัวเองว่าหมอนี้เป็นใคร” ฟินเลย์ไม่รอความเห็นจากผม เขารุกถามต่อ “แล้วชายศีรษะล้านคนนี้เป็นใคร”

ผมไม่ตอบ เหลือบมองไปยังเข็มนาฬิกาบนหน้าปัดนาฬิกาข้างฝา

“เล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น” เขาเปลี่ยนคำถาม

ผมไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่รู้สักอย่าง เรื่องบางอย่างเกิดขึ้นกับใครบางคนแต่ไม่ใช่ผม ผมจึงไม่ตอบ

“Pluribus คืออะไร” ฟินเลย์ถาม

ผมยกไหล่ก่อนตอบ “มาจาก E Pluribus Unum คติพจน์ของอเมริกาที่บัญญัติขึ้นในที่ประชุมรัฐสภาสหรัฐครั้งที่สองตอนปี 1776 หรือเปล่า”

มีเสียงอี๊ดฮึดออกมา ผมจ้องหน้าฟินเลย์ ดูไปแล้วเขาน่าจะจัดอยู่ใน
คนประเภทไม่เพิกเฉยกับคำถามของคนอื่น

“นั่นเรื่องอะไรกัน” ผมถาม

ความเงียบเข้าครอบงำอีกครั้ง คราวนี้ฟินเลย์เป็นฝ่ายจ้องหน้าผม เขา
กำลังคิดว่าจะตอบคำถามดีหรือไม่และตอบยังไง

“นั่นเรื่องอะไรกัน” ผมถามซ้ำ

เขาเอนหลังพิงพนักและรวมนิ้วมือ

“คุณก็รู้ว่าเรื่องอะไร... เหตุฆาตกรรมน่าสลด พบศพเมื่อเช้านี้ที่โกดังของ
ไคลเนอร์ ทางเหนือสุดของถนนใหญ่ใกล้ ๆ กับทางหลวง มีพยานเห็นชาย
คนหนึ่งเดินออกมาจากที่นั่นตอนแปดโมงกว่า เป็นคนขาว รูปร่างสูง สวม
เสื้อคลุมสีดำ ผมบลอนด์ ไม่สวมหมวก ไม่มีกระเป๋าเดินทาง”

ความเงียบอีกระลอกโถมเข้าใส่ ผมเป็นคนขาว รูปร่างสูง ผมบลอนด์
และขณะนี้สวมเสื้อคลุมสีดำ ไม่สวมหมวก ไม่มีกระเป๋าเดินทาง เมื่อเช้าผม
เดินมาตามถนนใหญ่นานสี่ชั่วโมง ตั้งแต่แปดโมงเช้าถึงสิบเอ็ดโมงสี่สิบห้า นาที

“จากทางหลวงมาถึงที่นี่ ถนนยาวเท่าไร” ผมถาม

ฟินเลย์คิดก่อนตอบ “ประมาณยี่สิบสองกิโลครึ่ง”

“ใช่ ผมเดินจากทางหลวงเข้ามาในเมืองเป็นระยะทางราวยี่สิบสองกิโลครึ่ง
ต้องมีคนเยอะแยะเห็นผมอยู่แล้ว แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าผมไปก่อเหตุอะไร
มา”

เขานิ่ง ผมอยากประเมินสถานการณ์ดูก่อน

“นั่นเป็นห้องที่คุณใช้ไหม” ผมถาม

“ใช่” เขาตอบ “เรื่องเซตห้องที่ชัดเจนอยู่แล้ว คุณไม่มีทางดินเนอร์ เมือง
นี้มีอาณาเขตยาวยี่สิบสองกิโลครึ่งไปจนถึงทางหลวง โกดังที่เกิดเหตุจึงอยู่ใน
ห้องที่ผม”

ผมพยักหน้า

ฟินเลย์พูดต่อ “ไคลเนอร์สร้างที่นั่นขึ้นเมื่อห้าปีก่อน เคยได้ยินชื่อเขา
หรือเปล่า”

ผมส่ายหัว “ผมควรจะเคยได้ยินนั่นหรือ ผมไม่เคยอยู่ที่นั่นมาก่อน”

“เขาเป็นนักธุรกิจใหญ่ในย่านนี้” ฟินเลย์ส่าย “ธุรกิจของเขาที่นั่นง่าย ภาษีและบันดลแต่สิ่งดี ๆ ให้กับเมืองนี้มากมายกายกอง สร้างรายได้และทำประโยชน์ให้ส่วนรวมอย่างมหาศาล แถมทำเลที่ตั้งยังอยู่ห่างจากใจกลางเมือง มันจึงไม่เคยสร้างปัญหาเดือดร้อนใด ๆ เพราะอย่างนี้แหละเราจึงคอยดูแลอำนวยความสะดวกให้เขา แต่ตอนนี้ที่นั่นกลายเป็นสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมไปแล้ว คุณจึงต้องมีคำอธิบาย”

เขากำลังทำงานตามหน้าที่ แต่ก็กำลังทำให้ผมเสียเวลาด้วยเช่นกัน

“ตกลง ฟินเลย์ ผมจะให้ปากคำอย่างละเอียดดีกว่าทำอะไรบ้าง เริ่มกันตั้งแต่เหยียบเข้ามาในเมืองเฮงซวยของคุณจนกระทั่งถูกลากตัวมาที่นั่นทั้งที่ยังกินมือเท้าไม่ทันเสร็จก็แล้วกัน ถ้าคุณพิสูจน์ได้ว่าสิ่งที่ผมพูดไม่เป็นความจริง ผมจะมอบเหรียญเชิดชูเกียรติให้คุณเลย เพราะผมก็แค่เดินตากฝน ก้าวขาซ้ายกับขาขวาสลับกันไปตลอดยี่สิบสองกิโลครึ่งโดยใช้เวลาเกือบสี่ชั่วโมง”

นั่นเป็นคำพูดที่ยาวที่สุดของผมในรอบหกเดือน ฟินเลย์ได้แต่มองอยู่เฉย ๆ ผมจ้องเขาที่กำลังต่อสู้กับสัญชาตญาณนักสืบของตัวเอง ในหัวของเขาคงกำลังประเมินและคิดว่าผมไม่น่าใช่คนที่เขาต้องการตัว แต่ในเมื่อผมมาอยู่ต่อหน้าตำรวจในขณะนี้ นักสืบอย่างเขาคงจะทำยังไงดี ผมปล่อยให้เขาคุ่นคิดไป

ขณะที่ผมกำลังจะอำปากพูดเพื่อทำลายความมั่นใจของอีกฝ่าย พร้อมกับเตือนว่าเขากำลังเสียเวลาเปล่า ๆ ในขณะที่ฆาตกรตัวจริงยังคงลอยนวล ฟินเลย์ก็ดันพูดสวนขึ้นมาเสียก่อน บ่งบอกว่ายังหลงประเด็นอย่างเห็นได้ชัด

“ผมไม่ได้ต้องการคำให้การ ผมจะถามคุณ แล้วคุณมีหน้าที่ตอบ คุณคือเจ็ค ริชเชอร์ ไม่มีชื่อกลาง ไม่มีที่อยู่ ไม่มีบัตรประจำตัว แล้วเป็นอะไร คนจริงจัดนั่นหรือ”

ผมถอนหายใจ วันนี้เป็นวันศุกร์ นาฬิกาเรือนใหญ่ฟ้องว่าเวลาหมดไปครึ่งวันแล้ว ฟินเลย์มุ่งมั่นที่จะใช้ประสิทธิภาพทำให้งานประสบผลสำเร็จ ผมคงต้องใช้ชีวิตในวันหยุดสุดสัปดาห์นี้ในห้องขัง และอาจจะหลุดออกมาได้ในวันจันทร์

“ผมไม่ใช่คนจรรยา เป็นเพียงคนพเนจร สองอย่างนั้นแตกต่างกันมาก”
พินเลย์ส่ายหน้าช้า ๆ “ริชเชอร์ คุณโกหก มีเรื่องราวแรงเกิดขึ้นที่นั่น
พยานเห็นคุณขณะเดินออกจากที่เกิดเหตุ คุณเป็นคนต่างถิ่น ไม่มีบัตรประจำตัว
ไม่มีที่ไปที่ไป อย่ามาอวดฉลาดกับผม”

เขายังคงตั้งหน้าตั้งตาทำงาน

“ผมไม่ได้ออกจากที่เกิดเหตุฆาตกรรม แต่กำลังเดินมาตามถนน มันไม่
เหมือนกันถูกไหม ใครก็ตามที่ลงมือฆ่าคนจะต้องวิ่งและซ่อนตัวแต่จะไม่เดินไป
ตามถนน แค่เดินบนถนนมันผิดตรงไหน ใคร ๆ ก็เดินไปตามถนนตลอดเวลา
ไม่ใช่หรือไง”

พินเลย์โน้มตัวมาข้างหน้าพลาซายั่ว

“ไม่ใช่เลย นับตั้งแต่มีการผลิตรถยนต์ ไม่มีใครเดินตลอดความยาวของ
ถนนสายนั้นอีกแล้ว ทำไมคุณถึงไม่มีที่อยู่ คุณมาจากไหน ตอบมาตรง ๆ
จะได้เสร็จเรื่องเสียที”

“ตกลง ผมจะได้ไปเสียที พินเลย์ ผมไม่มีที่อยู่เพราะไม่เคยอยู่ที่ไหน
เป็นหลักแหล่ง ลักวันผมอาจจะลงหลักปักฐานอยู่ที่ไหนสักแห่งก็ได้ ถึงตอนนั้น
ผมก็จะมีที่อยู่ แล้วจะส่งไปสื่งการดีภาพสวย ๆ ให้คุณเก็บไว้ในสมุดจดที่อยู่ด้วย
เพราะดูคุณจะสนใจเรื่องนี้มาก”

เขาเพ่งมองผมพลาซายั่วทางเลือกที่ตัวเองมี ก่อนตัดสินใจเลือกใช้
ความอดทน อดทนแต่แน่นอน ดูท่าเขาจะไม่ยอมหันเหความตั้งใจแต่แรกเริ่ม
“คุณมาจากไหน ครั้งสุดท้ายคุณอยู่ที่ไหน” เขาถาม

“หมายความว่าไง”

พินเลย์เฝ้าปาก ผมมีเจตนาทวนถามเธอ แต่เขาก็ยังอดกลั้น
พยายามระงับอารมณ์ไม่ให้คำพูดถากถางของผมมีผลต่อเขา

“ผมเข้าใจละ คุณไม่เข้าใจคำถาม ฉันจะพยายามอธิบายให้ชัดเจน
ขึ้น ผมกำลังถามคุณว่าคุณเกิดที่ไหน ตลอดชีวิตที่ผ่านมาคุณรู้อยู่ดีว่าเป็น
ส่วนหนึ่งของสังคมที่ไหนมากที่สุด”

ผมแค่จ้องหน้าเขา